

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobkyně: **A. A.**, státní příslušnice X
pobytem X
zastoupená O. p. p. u.
sídlem K. 4, P. X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2017, č. j. OAM-185/LE-BE01-BE04-PS-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2017, č. j. OAM-185/LE-BE01-BE04-PS-2017, ev. č. L010595, se zrušuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Obsah podání účastníků řízení

1. Žalobou podanou dne 23. 1. 2018 žalovanému, která byla spolu s vyjádřením a správním spisem doručena zdejšímu soudu dne 30. 1. 2018, se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajistil žalobkyni v Z. p. z. c. B. J. do X.

2. Žalobkyně uvedla, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2, § 3, § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 3 zákona o azylu.
3. Žalobkyně zejména namítla, že je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné, protože se žalovaný vůbec nevypořádal se zranitelným postavením žalobkyně. Žalobkyně k tomu uvedla, že cestu do L. zařídila žena z N., která jí přislíbila práci v E. Uvedená žena platila i převaděčům peníze za uvedenou cestu. Následně se žalobkyně sama a bez pomoci z L. dostala do I., kde ji po jistém čase našel muž, který o ní již věděl. Muž ji nutil k p. s. s., protože má dluh vůči ženě, která ji cestu do L. zaplatila. Uvedený muž zdůraznil, že žalobkyně již přislíbila, že bude pracovat. Žalobkyně však vůbec netušila, že se jedná o p. s. s. Následně byla nucena pod přímým dohledem a nátlakem tohoto muže vydělávat na splácení dluhu p. s. s. (přibližně X r. a X m.). Byla podrobena f. a p. n. ze strany muže, který ji měl v I. na starosti, dokud za pomoci jiného muže neutekla. Dodala, že sice v protokolu o podání vysvětlení uvedla, že z vlasti vycestovala sama a. a neuvedla, že byla p. f. a p. n. v I., ale tato skutečnost ji nemůže být na přítěž vzhledem k citlivé povaze uváděných informací. Podle žalobkyně měl žalovaný na základě praxe (obecně známého faktu, že ženy z N. bývají o. o. s l.) a indicií, že se může jednat o zranitelnou osobu, věnovat zhodnocení skutkového stavu podrobněji. Žalobkyně namítá, že v napadeném rozhodnutí, ani v řízení předcházejícím vydání tohoto rozhodnutí, žalovaný vůbec neprovedl pečlivé a individuální posouzení jejího zranitelného postavení, ačkoliv na základě praxe měl zkoumat, zda se nejedná o zranitelnou osobu. Namísto toho žalovaný v jediném odstavci konstatoval, že v jejím případě na základě její výpovědi v rámci řízení o správním vyhoštění, řízení o zajištění a řízení ve věci mezinárodní ochrany nelze dovodit, že by byla zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.
4. Podle žalobkyně z ustanovení § 46a odst. 3 zákona o azylu jednoznačně vyplývá, že zákon o azylu klade důraz na ochranu zranitelných osob a stanovuje konkrétní podmínky, za kterých lze zranitelnou osobu zajistit. Základním předpokladem pro správný postup podle tohoto ustanovení je tedy náležité zjištění skutkového stavu a ověření, zda je žadatel o mezinárodní ochranu zranitelnou osobou, či nikoli. Je proto povinností žalovaného (viz § 3 správního řádu ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu) zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný se proto nemůže omezit pouze na skutečnosti uvedené žadatelem v žádosti o mezinárodní ochranu anebo v předchozích správních řízeních (např. v řízení o správním vyhoštění). Žalovaný tedy měl dle žalobkyně aktivně zkoumat, zda žalobkyně není o. o. s l. či osobou, která byla podrobena jiným vážným formám p., f. nebo s. n. Ostatně je podle žalobkyně obecně známo, že ženy původem z N. patří mezi skupiny, které bývají o. o. s l. a s. z., přičemž odkázala na Zprávu o stavu o. s l. v Č. r. za rok 2016. Žalobkyně rovněž poukázala na zprávu *Transnational Trafficking and the Rule of Law in west A.: A Threat Assessment* vydanou UNODC (United Nations Office on Drugs and Crime) v červenci 2009. Zpráva se věnuje o. s l. a mimo jiné v. ž. z e. s. E. z B. C. v N., které jsou v E. nuceny k p. Citovaná zpráva UNODC potvrzuje rozšíření o. s l. v o., odkud ž. p., a potvrzuje existenci o. s. o. s l. přímo v B. C. Žalovaný se však přes skutečnost, že mu jsou známé zprávy o z. n. žen v I., s touto skutečností vůbec nevypořádal a pouze konstatoval, že v případě výše jmenované se nejedná o zranitelnou osobu.

5. Žalobkyně dále namítla, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu i v souvislosti s využitím mírnějších opáření. Nedostatečně je odůvodněna také délka trvání jejího zajištění. Z obou těchto důvodů by dle žalobkyně mělo být napadené rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K žalobním námitkám vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí a nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí je jasné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Doplnil, že dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může M. v. rozhodnout v případě nutnosti o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v p. s. nebo v z. p. z. c., nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v z. p. z. c. a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
7. Žalovaný z informací poskytnutých příslušnými složkami P. ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobkyně byla rozhodnutím P. Č. r., K. ř. p. P. k., o. c. p., o. p. k., p. a e. (dále jen „OPKPE P.“) ze dne 21. 12. 2017, č. j. KRPP-189147-5/ČJ-2017-030022, zajištěna podle ustanovení § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území Č. r., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěna do Z. p. z. c. B. – J. za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem jejího zajištění byla skutečnost, že byla dne X kontrolována v m. a. l. směřující na území S. r. N. K prokázání své totožnosti nepředložila žádný doklad totožnosti. Při podrobnější prohlídce prostoru sedadla v a., kde žalobkyně seděla, byl nalezen padělek Identifikační karty I. a online jízdenka. Vzhledem k tomu, že nebyla žalobkyně oprávněna k pobytu na území S. r. N., byla dne X předána v rámci Readmisní dohody ze S. r. N. do Č. r. hlídce OPKPE P. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobkyně není oprávněna k pobytu ani na území Č. r. a dne 21. 12. 2017 s ní bylo zahájeno správní řízení ve věci opuštění území Č. r. Žalobkyně byla zajištěna, neboť svým jednáním porušovala právní předpisy Č. r. i E. u., když svévolně a vědomě neoprávněně pobývala na území Č. r. bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu ode dne X, z čehož je patrná neúcta žalobkyně k právnímu systému Č. r. a OPKPE P. tedy dospěl k závěru, že v jejím případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti vycestovat z území Č. r. a že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Dne 26. 12. 2017 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedla, že potřebuje mezinárodní ochranu, a proto o ni žádá. Na základě těchto zjištění žalovaný rozhodl o zajištění žalobkyně v z. p. z. c. ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
8. Žalovaný připomněl, že podle rozsudku N. s. s.: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“ (viz rozsudek ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008-48), přičemž podle

rozsudku N. s. s. ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016-55, je případná účelovost podané žádosti speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

9. K námitce nedostatečného posouzení zranitelnosti žalobkyně žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení nebylo jakkoliv prokázáno, ani žalobkyně neuvedla skutečnosti, na základě kterých by mohla být považována za osobu zranitelnou, se kterou by takto mělo být dále zacházeno. S ohledem na tuto skutečnost žalovaný považuje danou námitku za nedůvodnou.
10. K námitce týkající se nedostatečného zvážení alternativ k povinnosti setrvat v z. v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí na straně 4. K námitce týkající stanovené doby zajištění na X dní, žalovaný uvedl, že podle jeho názoru jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobkyně, které dle žalovaného svědčí pro závěr, že zajištění po dobu X dní je zcela přiměřené.
11. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí ve věci, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

II. Obsah správního spisu

12. Z rozhodnutí OPKPE P. ze dne 21. 12. 2017, č. j. KRPP-189147-5/ČJ-2017-030022, soud zjistil, že žalobkyně byla dne X kontrolována v m. a. l. společnosti D. P. – M. na území S. r. N. K prokázání své totožnosti nepředložila žádný doklad, ale při prohlídce místa, kde seděla, byl nalezen padělek Identifikační karty I. a online jízdenka. Žalobkyně při podání vysvětlení dne X uvedla, že se jmenuje G. S. M., nar. X, státní příslušnost X, bytem X. Vystupovala také jako G. M., nar. X, státní příslušnost X. V průběhu sepisování protokolu o podání vysvětlení žalobkyně uvedla, že se skutečně jmenuje A. A. nar. X, státní příslušnost X, bytem X. Z N. vycestovala v d. X sama a. do T., kde pobývala přibližně X m. Následně odcestovala l. do I. Asi po t. pobytu ve m. T. odjela do N. a v č. X odcestovala do m. L. T. C. Zavolala svému příteli (J. O.) z N., o němž věděla, že je v I., aby se k ní připojil. Spolu s ním dne X v X odcestovali z Ř. a. do N., kde chtěli požádat o pomoc, protože žalobkyně nemá ráda I. Cestu jim pomohl zařídit nějaký č., který žalobkyni opatřil jízdenku a falešný doklad, který si žalobkyně opatřila proto, že chtěla cestovat. A. přijeli do P. na F., odkud odjížděli dne X v X do N. (M.).
13. Podle protokolu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, který je mylně datován X (pozn. soudu: zřejmě má být uvedeno X, neboť žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu 26. 12. 2017) se žalobkyně jmenuje A. A., nar. X v B. C. v N., cestovní doklad nemá, je k. a dorozumí se a. a jazykem E. Z N. měla vycestovat do L. dne X a odtud č. do I. Z m. ji zachránila l. i. p. s., ale přesné místo si žalobkyně nepamatuje (asi m. T.). Po t. žalobkyně odjela do N., kde byla p. m. a dalších p. v m. L. O azyl v I. nežádala, ale měla právníka, který pro ni nějaké dokumenty vyřizoval. Z I. cestovala a. do N. přes Č. r., na jejíž území vstoupila dne X. K dotazu za své zdraví uvedla, že je v pořádku. Svou žádost o mezinárodní ochranu odůvodnila tím, že ji potřebuje.
14. Žalovaný napadeným rozhodnutím podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajistil žalobkyni v z. p. z. c., a to podle § 46a odst. 5 zákona o pobytu cizinců do 15. 4. 2018.

III. Dosavadní průběh věci

15. Soud rozsudkem ze dne 2. 2. 2018, č. j. 52 A 1/2018-23, žalobu zamítl. Toto rozhodnutí N. s. s. rozsudkem ze dne 25. 6. 2019, č. j. 4 Azs 62/2018-57, zrušil, neboť dospěl k závěru, že zdejší soud hodnotil zprávu o. L. o. p. s., aniž by s ní provedl důkaz, což je vadou řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a vrátil věc zdejšímu soudu k dalšímu řízení.
16. Rozsudkem ze dne 19. 8. 2019, č. j. 52 A 1/2018-45, soud žalobu opět zamítl, přičemž rozhodl bez nařízení jednání. Toto rozhodnutí opět N. s. s. rozsudkem ze dne 9. 1. 2020, č. j. 4 Azs 348/2019-48, zrušil a vrátil věc nadepsanému soudu k dalšímu řízení s tím, že nadepsaný soud nezjistil, zda účastníci řízení na nařízení jednání trvají, či nikoliv, čímž byla žalobkyně zkrácena na svém právu na ústní projednání věci. Nadepsaný soud měl účastníky vyzvat k vyjádření se k možnosti bez nařízení jednání a eventuálně jednání nařídit.

IV. Posouzení žaloby soudem

17. Podle soudu byla žaloba podána včas, osobou oprávněnou a splňuje náležitosti na žalobu proti rozhodnutí správního orgánu kladené. Soud opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud přitom dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud předtím, než se začal zabývat splněním podmínek pro nařízení jednání (§ 46a odst. 8 zákona o azylu), zkoumal, zda zde není dán některý z důvodů pro rozhodnutí bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 s. ř. s., neboť tento postup má před nařízením jednání přednost (§ 76 odst. 3 s. ř. s.). Soud zároveň neprováděl dokazování (§ 77 odst. 1 s. ř. s.). Soud přitom dospěl k závěru, že je zde důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Jako důvodnou soud shledal žalobní námitku, že žalovaný měl aktivně zkoumat, zda žalobkyně není o. o. s l. či osobou, která byla podrobena jiným vážným formám p., f. nebo s. n.
18. Podle § 2 písm. i) zákona o azylu: *„Pro účely tohoto zákona se rozumí zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.“*
19. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*

20. Podle § 46a odst. 3 zákona o azylu: „*Jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o jeho zajištění, pouze pokud je starší 18 let a porušil opakovaně závažným způsobem povinnost uloženou mu zvláštním opatřením.*“
21. Předně soud uvádí, že si je vědom toho, že přezkoumávané rozhodnutí je rozhodnutím o tzv. přezajištění, které se vydává v situaci, kdy cizinec poté, co byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, požádá o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí o tzv. přezajištění tak *de facto* navazuje na prvotní rozhodnutí o zajištění. Je proto přípustné, aby rozhodnutí o tzv. přezajištění vycházelo výlučně z podkladů, které byly opatřeny v souvislosti s rozhodováním o prvotním zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42). Žalovaný je zároveň při rozhodování o zajištění cizince striktně limitován krátkou zákonnou lhůtou a vychází z dosavadních skutkových zjištění, byť jiného orgánu (P. ČR). Za předpokladu dostatečnosti těchto zjištění je takový postup v souladu s obecnou zásadou hospodárnosti řízení. Přesto však nepovažuje soud v projednávané věci skutková zjištění žalovaného za dostatečná, a to zejména ve vztahu k těm skutkovým závěrům, které žalovaného vedly ke konstatování, že žalobkyně není zranitelnou osobou.
22. Závěr, že žalobkyně není zranitelnou osobou, žalovaný v napadeném rozhodnutí odůvodňuje tím, že žalobkyně uváděla, že její zdravotní stav je dobrý a neuvedla nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že je zranitelnou osobou. Na tomto staví i svou procesní obranu v řízení.
23. Jak je uvedeno výše, ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně je státní občankou X, které bylo v době zajištění X let. Do E. cestovala přes T. v L., kde pobývala X m. Následně odcestovala do I., kde strávila rovněž několik m. Poté zamířila do S. r. N. přes Č. r. Podle soudu je obecně známou skutečností, že m. z N. jsou dopravovány do E. pod záminkou z. za účelem n. p. Převaděči přitom využívají existující tzv. uprchlické trasy, přičemž už na trase N. – L. – I. jsou tyto m. předmětem f. a s. ú. a jsou n. k p. Tyto skutečnosti žalobkyně v průběhu projednávání své věci tvrdí, a k tomuto tvrzení navrhuje důkazy. V uvedené obecné rovině však o tom dlouhodobě informují rovněž média veřejné služby (viz např. <https://X>; <https://X>; <https://X>), a právě z tohoto důvodu to soud považuje za skutečnost obecně známou, kterou není třeba v řízení dokazovat (§ 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).
24. Skutková zjištění učiněná žalovaným, popřípadě P. ČR, tak obsahují celý soubor indikátorů (shrnutých v předchozím bodě) vedoucích možnému (nikoliv však nutnému) závěru, že by žalobkyně mohla být o. o. s l., popřípadě osobou podrobenou vážným formám p., f. či s. n., a tedy zranitelnou osobou [§ 2 písm. i) zákona o azylu]. Skutečnosti obecně známé jsou přitom jedním z podkladů pro vydání správního rozhodnutí (§ 50 odst. 1 správního řádu). Žalovaný však tyto skutečnosti žádným způsobem nezjišťoval a spokojil se se závěrem, že je žalovaná neuvedla. Na žádnou skutečnost, která by takový závěr mohla vyvrátit, se ani nedotazoval. Neučinil tak za situace, kdy bylo zjevné, že záznam o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu bude rovněž jedním z podkladů rozhodování o zajištění žalobkyně. Žalovaný má nadto povinnost v souvislosti s poskytnutím údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany určit, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany je zranitelnou osobou (§ 10 odst. 4 zákona o azylu), přičemž toto určení musí být opět opřeno o určitá zjištění či indicie.

25. Podle soudu je totiž v souladu s judikaturou Ú. s. třeba říct, že existuje „řada dalších ospravedlnitelných důvodů, proč žadatel o azyl nesdělí všechny relevantní důvody pro udělení azylu již před m. jako orgánem prvního stupně [a] je nutno zohlednit povahu těchto nových skutečností a situaci konkrétního žadatele” (nález Ú. s. ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16, NALUS). Ú. s. rovněž několik takových ospravedlnitelných důvodů v citovaném rozhodnutí zmínil: „dotazování při osobním pohovoru se této skutečnosti netýkalo a konkrétní informaci nezjistilo; osobní pohovor nebyl proveden; žadatel nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu; trauma, stud nebo jiné zábrany mohly zabránit úplnému ústnímu svědectví při osobním pohovoru (zejména v případě těch, kteří přežili mučení, sexuální násilí či pronásledování z důvodu sexuality); pohlaví tazatele nebo tlumočnicka mohlo být pro žadatele zábranou”. Ačkoliv uvedené závěry Ú. s. uvedl v kontextu jiného řízení než řízení o zajištění, jsou podle nadepsaného soudu použitelné i v projednávané věci: žalovaný se přitom na okolnosti v případě žalobkyně potvrzující či vyvracející závěr, že je tato zranitelnou osobou, v nezbytném rozsahu nedotazoval; žalobkyně nemusela pochopit relevanci těchto skutečností; možné zábrany (možné s. n.); tazatel a tlumočnick opacného pohlaví. Není rovněž vyloučeno, že žalovaný mohl využít i jiných podkladů v rámci existujících postupů (například P. ČR, S. u. z.) pro detekování o. o. s l.
26. Soud má tak za to, že se žalovaný nemohl spokojit s tím, že žalobkyně uvedené skutečnosti výslovně neuváděla, ale měl za tím účelem sám aktivně rozhodné skutečnosti zjišťovat, byť pochopitelně v rozsahu a způsobem, které budou přiměřené povaze řízení o zajištění. Jen tak by mohl dojít k závěru, že přes výše uvedené obecně známé skutečnosti a uvedené indikátory žalobkyně není o. o. s l. či osobou, která byla podrobena jiným vážným formám p., f. nebo s. n., a tedy osobou zranitelnou. Tento závěr je přitom pro postup podle § 46a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 46a odst. 3 a § 2 písm. i) zákona o azylu nezbytný.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Vzhledem k uvedenému soud dospěl k závěru, že je zde důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání, a to proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a vyžadoval by zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil. S ohledem na důvodnost tohoto žalobního bodu se pak soud dalšími žalobními námitkami pro nadbytečnost již nezabýval. Soud již nerozhodoval o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s., neboť zrušením napadeného rozhodnutí zde již není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36).
28. O náhradě nákladů řízení před k. s. a řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.) rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyně, která byla ve věci úspěšná, požadavek na náhradu nákladů řízení neuplatnila a ani takové náklady neplynou z obsahu spisu. Proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. února 2020

JUDr. David Kryška, v. r.
Samosoudce